

тогазъ, полагамъ, ний турями въ него жило, съ което по волята си може да направи зло. Величието тогазъ злоупотрѐбѣва, когато отлжчи милосердието отъ властѣта. И, да кажѣмъ право, колкото за Цезаря, не съмъ знаилъ до сега, кога неговитѣ страсти сж надмогвали надъ разума му. Но знайно е на сѣкиму, че смиреннието за горделивий младъ е сълбата, възъ която си има обѣрнжти очитѣ; но щомъ той са покачи на най горнѣто ѣ стѣпало, тогазъ си обрѣща гърба къмъ сълбата, гледа на облацитѣ, презиращи низскитѣ стѣпала, по които са е качилъ : така може да направи и Цезарь; тогава, за́да не би можалъ — превари го, и понеже сичкий споръ не е за какъвъ е той сега, но какъвъ може да стане за напредъ, скрой го така, че какъвъто и да е сега, ако стане по голѣмъ, ще отиде въ тѣзи и тѣзи крайности: слѣдователно трѣбва да гледами на него като на змийско яйце, което, като са излупи, ще стане, споредъ естеството си, вредително.

Влиза ЛУЦИЙ.

Луций. Свѣщ'а гори въ стаята ти, господарю. Като дирихъ по прозорцитѣ за кремътъ, намѣрихъ тази хартия тѣй запечатана; увѣренъ съмъ, че я нѣмаше тамъ когато си легнжхъ.

Брутъ. Върни си легни пакъ; не е съмнжло още. Утрѣ не сж ли идитѣ на Марта, момче !

Луций. Незнамъ, господарю.

Брутъ. Виджъ въ календаря, че ела ми кажи.

Луций. Щж, господарю.

Брутъ. Тѣзи испарения, които шупѣтъ въ въздуха, даватъ до толкозъ свѣтлина, щото мож да четж на нея. (Отваря писмото и чете) „*Бруте, ти спишь; събуди са и са виждь. Трѣбва ли Римъ и пр. . . Говори, удари, избави ! Бруте, ти спишь, събуди са !* — Такива подбуждения сж са пушчали на мѣста, отъ гдѣто съмъ ги прибиралъ. „*Трѣбва ли Римъ*